

Република Србија
ВРХОВНИ СУД
Рев2 3277/2025
20.03.2026. године
Београд

У ИМЕ НАРОДА

Врховни суд, у већу састављеном од судија: Жељка Шкорића, председника већа, Татјане Матковић Стефановић, чланова већа, у парници из радног односа тужиоца АА из ..., општина ..., чији је пуномоћник Богдан Лакићевић, адвокат из ..., против туженог „Металац“ а.д. из Горњег Милановца, чији је пуномоћник Драган Вучетић, адвокат из ..., ради поништаја решења и накнаде штете, одлучујући о ревизији туженог изјављеној пресуде Апелационог суда у Крагујевцу Гж1 2228/24 од 06.03.2025. године, у седници већа одржаној 20.03.2026. године, донео је

ПРЕСУДУ

ОДБИЈА СЕ као неоснована ревизија туженог изјављена против пресуде Апелационог суда Крагујевцу Гж1 2228/24 од 06.03.2025. године.

ОДБИЈА СЕ захтев туженог за накнаду трошкова ревизијског поступка.

Образложење

Пресудом Основног суда у Горњем Милановцу П1 23/24 од 01.10.2024. године, ставом првим изреке, усвојен је тужбени захтев и поништено, као незаконито, решење туженог број ... од 05.12.2023. године, којим је тужиоцу отказан уговор о раду због непоштовања радне дисциплине. Ставом другим изреке, обавезан је тужени да тужиоцу на име накнаде штете уместо враћања на рад, плати износ од 280.000,00 динара, а у преосталом делу тужбени захтев за накнаду штете уместо враћања на рад, преко досуђеног износа до траженог износа од 300.000,00 динара, одбијен. Ставом трећим изреке, обавезан је тужени да тужиоцу на име трошкова парничног поступка плати износ од 112.500,00 динара.

Пресудом Апелационог суда у Крагујевцу Гж1 2228/24 од 06.03.2025. године, ставом првим изреке, одбијена је као неоснована жалба туженог и потврђена пресуда Основног суда у Горњем Милановцу П1 23/24 од 01.10.2024. године, у ставу првом изреке. Ставом другим изреке, укинута је пресуда Основног суда у Горњем Милановцу П1 23/24 од 01.10.2024. године, у делу става другог изреке, којим је обавезан тужени да тужиоцу на име накнаде штете уместо враћања на рад исплати износ од 280.000,00 динара и ставу трећем изреке и у укинutom делу предмет је враћен првостепеном суду на поновно суђење.

Против правноснажне пресуде донете у другом степену, у односу на став први изреке, тужени је благовремено изјавио ревизију због битне повреде одредаба парничног поступка и погрешне примене материјалног права.

Врховни суд је испитао побијану пресуду на основу члана 408. Закона о парничном поступку ("Службени гласник РС", бр. 72/11, 49/13-УС, 74/13-УС, 55/14, 87/18, 18/20 и 10/23- други закон) – у даљем тексту: ЗПП и утврдио да ревизија туженог није основана.

У поступку није учињена битна повреда одредаба парничног поступка из члана 374. став 2. тачка 2) ЗПП, на коју Врховни суд пази по службеној дужности, као ни друге битне повреде одредаба парничног поступка из члана 407. став 1. ЗПП, због којих се ревизија може изјавити.

Према утврђеном чињеничном стању, тужилац је Уговором о раду од 22.09.2021. године, засновао радни однос код туженог на пословима радника на Решењем туженог од 05.12.2023. године, тужиоцу је, с позивом на одредбе члана 179. став 3. тачка 8) Закона о раду и члана 73. став 3. тачка 8) и члана 74. став 2. тачка 1) Колективног уговора туженог, отказан уговор о раду због непоштовања радне дисциплине. Тужиоцу је стављено на терет да је дана 27.10.2023. године, изостао са рада у првој смени, којом приликом је пропустио да свој изостанак пријави свом непосредном руководиоцу, односно пропустио је да послодавцу на било који други начин оправда изостанак са рада наведеног дана. Тужиоцу је 30.10.2023. године достављено упозорење са описаном повредом радне дисциплине, на које се тужилац није изјаснио. Поводом спорног догађаја, тужени је узео више изјава од тужиоца и, такође, га упознао са изјавом непосредног руководиоца датом у вези са наведеним догађајем.

Полазећи од овако утврђеног чињеничног стања, нижестепени судови су закључили да је тужбени захтев тужиоца за поништај решења о отказу уговора о раду основан. Тужиоцу, по становишту нижестепених судова, није на законит начин отказан уговор о раду, јер му је, супротно одредби члана 29. став 8. Колективног уговора туженог, на терет стављен један неоправдани изостанак са рада и то 27.10.2023. године, иако је тужени, сагласно ставу 1. наведеног члана Колективног уговора, имао могућност да наведено понашање тужиоца санкционише блажом казном.

Према одредби члана 179. став 3. тачка 8) Закона о раду („Службени гласник РС“, бр. 75/14 ... 95/18), послодавац може запосленом да откаже уговор о раду ако запослени не поштује радну дисциплину прописану актом послодавца, односно ако је његово понашање такво да не може да настави рад код послодавца.

Одредбом члана 29. Колективног уговора код туженог број 20480 од 16.12.2005. године, прописано је да уколико запослени неоправдано изостане са посла 1 радни дан, основна зарада му се за тај месец умањује за 20% (став 2). Поновљени изостанак са посла у току године дана без одобрања непосредног руководиоца, односно излазак са посла без излазнице, представља непоштовање радне дисциплине, што је оправдани разлог за отказ уговора о раду (став 8).

По оцени Врховног суда, неосновано се ревизијом туженог указује да је одлука нижестепених судова о основаности захтева за поништај оспореног решења о отказу заснована на погрешној примени материјалног права.

У конкретном случају, тужиоцу је оспореним решењем отказан уговор о раду због изостанака са рада дана 27.10.2023. године. Међутим, према оцени Врховног суда, основано закључују нижестепени судови да није испуњен отказни разлог из оспореног решења, имајући у виду одредбу члана 29. став 8. Колективног уговора туженог, који овај отказни разлог везује за поновљени изостанак са посла у току године дана без одобрања непосредног руководиоца, што овде није случај.

С тим у вези, Врховни суд је имао у виду наводе ревизије којима се указује да суд није био овлашћен да уместо послодавца одлучује о мери која ће бити примењена према запосленом уколико су се стекли услови за постојање отказног разлога, јер је то дискреционо право послодавца, али налази да су без утицаја на другачију одлуку у овој правној ствари, с обзиром да отказни разлог због кога се запосленом може отказати уговор о раду, мора да буде предвиђен актом послодавца, што овде није случај.

Врховни суд је имао у виду и остале наводе ревизије, али налази да се њима не доводи у сумњу законитост и правилност нижестепене одлуке, те је на основу одредбе члана 414. став 1. ЗПП одлучио као у ставу првом изреке.

Како је ревизија туженог одбијена, одбијен је и захтев тужиоца за накнаду трошкова ревизијског поступка, па је на основу чл. 153. и 154. став 2. ЗПП одлучено као у ставу другом изреке.

**Председник већа – судија
Жељко Шкорић, с.р.**

За тачност отправка
Заменик управитеља писарнице
Миланка Ранковић